Akbaba

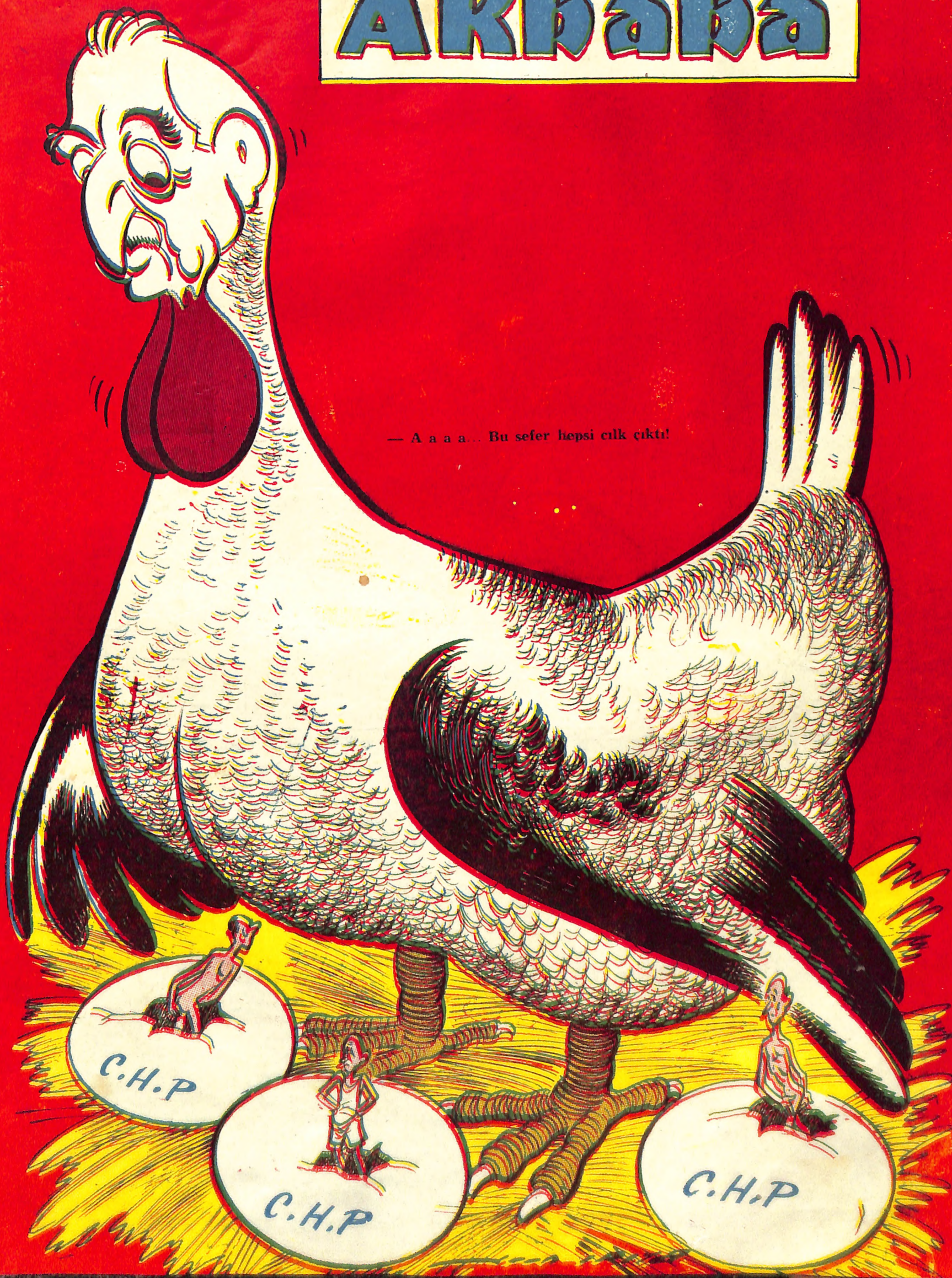

PA-RO

BESLER, DOYURUR, KUVVETLENDİRİR.

PA-RO

EN İYİ MAMADIR.

REKLAM

GÖZEN LİMON KOLONYASI

80. 90 DERECE

Sinir ve vücut hararetine karşı kullanılır.

Yazı işlerini fiilen idare eden:
AHMET KOÇER
Klodfarer caddesi No. 8-10
Belediye — İSTANBUL
Telefon: 21811

Beykoz Kunduraları

T. REKLÂM TİCARET

• ZARİF

• Rahat

• Ucuz

Eğer BEYKOZ KUNDURASI giyse idi oda neş'elenebilirdi.

12 13

BAYANLARIN MUAYYEN ZAMANLARDAKİ SANCILARINA KARŞI

BAŞ ve DİŞ NEZLE GRİP

GRİPİN

KİNİNLİ GRİPİN

KİNİNLİ GRİPİN faydalıdır

BÜTÜN AĞRILARA KARŞI GRİPİN

4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

GRAFİKA

Çocuklarınız büyüyor...

Bu çağda, onların, bol vitamin ve kaloriye ihtiyaçları vardır.
Onlara, kalorisi ve A, D vitamini bol SANA yediriniz!

Sana

Kahvaltılık margarini.

Sana NEBATI MARGARİN

S-113

SAYI : 112 — CİLT : 5 — 13 MAYIS 1954 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

Yazık Oldu!..

Meşhur Süleyman efendiye değil, demokratik hayatın muhtaç olduğu muhalefete yazık oldu, Atatürk partisi C. H. P. ye yazık oldu, Lozan kahramanı İsmet Paşaya yazık oldu!

İnsafsızlığa, merhametsizliğe, gözü dönmüş ihtirasa, Türk milletinin verdiği bu acı ceza, bir ibret cezasıdır.

Dört yıl, genç iktidarı, Halk Partisi adına, Hüseyin Cahit üstadın ihtiyar tırnakları didikledi.

Türk vatanını Korede savunan evlâtlarımız için, duyguları çoktan nasırlaşmış kalemler kan ağladılar. Bu gözyaşları sıcak bir baba kalbinden değil, soğuk bir politikanın burnundan damlıyordu!

Atlantik Paktına girişimiz, gönüllerde bir emniyet sevinciyle değil, dudaklarda sinirli bir tebessümle buruştu!

Altı asırdır Eshab-ı kehf uykusuna dalan ölü servetlerimizi uyandıracak ecnebi sermaye, Türk milletine, bağımsızlığımızı çiğniyecek işgal ordusu gibi gösterildi!

Kuyularından «âb-ı hayat» fışkıracak petrollerimizle, seçim propagandaları alev alev tutuşturuldu!

Köye yol, yalan!.. Köye çeşme, yalan!.. Köye ışık, yalan!.. Buğday yalan, fındık yalan, köprü yalan, Traktör yalan, fabrika yalan!.. Ve işte görüyorsunuz şimdi: Hepsi yalan, bu sahi!

Böyle mi olmalıydı ihtiyar pehlivan... İnönü'nde düşman orduların, Lozanda düşman devletlerin sırtını yere getiren sen, politika Kırkpınarında kendi çocuklarına mı böyle iki elensede yenik düşecektin?..

Ne olurdu a paşam, ne olurdu: Yüzünde evlâtlarının mürüvvetini görmüş sahici bir baba sevgisinin çizgi çizgi ışıklanan bahtiyar gülüşiyle:

— Artık meydan sizin çocuklar... Ben bütün partilerin dışındayım, ama siz hepiniz benim kalbimin içindesiniz!

Deseydin ne olurdu?

Tarih olmuş bir İsmet Paşayı bu millete neye çok gördün paşam?

Yusuf Ziya ORTAÇ

ANASININ KUZUSU!..

Adnan Menderes'e

Coşturup yurdu davul zurnayla
Yaptı millet yine bir köy düğünü.
Anladım şimdi senin ey üstad
Bunca yıldır niye hep güldüğünü!

Y. Z. O.

İş Hayatında Kadın

Kadının iş hayatında çalışmasının, aile saadetine tesir edip etmediği, uzun senelerden beri çözülmemiş sosyal bir problemdir. Memleketimizin varlığı ile övündüğü, değerli koca başlarımızdan bay Hasan Kafadan'a, bu hususiaki düşüncelerini sorduk. Çevresinde çok dayanıklı bir koca olarak tanınan bay Hasan Kafadan„ bize bu konudaki düşüncelerini lütfen açıkladılar:

— Aile, daima zarar edecek olan ve hiç bir zaman birbirine uymıyan bir erkek cıvata ile bir dişi somun arasındaki ticarî aşk ortaklığıdır. Bu ortaklığın kâr hanesinde birkaç kalem çocuk da bulunursa, ortaklığı mızıklanmadan devam ettirebilmek için, dişi ve erkek vidaların, mutlaka bir İngiliz anahtarına ihtiyaçları olduğu görülür. Bu takdirde, iki kişilik şirket, ebedî üçgen halinde üç kişilik anonim şirket olarak bir müddet daha devam edebilir. Hu susî mukavele veya sözsüz ve sessiz anlaşma ile ortaklığa katılan İngiliz anahtarının sık sık değiştiği olağan işlerdendir.

Kadının iş hayatında çalışmasının, aile saadetini baltalıyacağı katiyen doğru değildir. Bunu kendi mesut aile hayatımla ispat edebilirim. Demokrasinin memleketimize ithali sebebile, bol miktarda çekilen nutuklar yüzünden, seçim kolaylaşıp geçim zorlaşınca, ben de çalışan bir kadınla evlenmek zorunda kaldım.

Sevgili karıcığım bir müessesede, kendisine bluz ve kazak gibi şeyler örmekten artan zamanlarını da, meslekdaşları ile münazara ile geçiren çalışkan bir memurdur. Ben de bir gazetede geceleri çalışırım.

Evleneceğimiz gün, karım çalıştığı bankadan izin aldı. Ben de zaten geceleri çalıştığım için o gün uyumadım. Nikâh dairesine gidip evlendik. O akşam, sevgili karıcığımı mesut yuvamıza bıraktıktan sonra, gazeteye çalışmağa gittim. Sabahleyin mesut yuvamıza döndüğüm zaman, karımın, yatak odamızın kapısına iğnelediği şu mektubunu buldum:

«Sevgili kocacığım,

Ben bankaya gidiyorum. Gözlerinden öperim.»

Karımın yazdığı mektubu sevinç gözyaşları içinde okudum. Sonra yatağa uzandım. Akşam üzeri uyandım. Biricik karıcığım daha işten dönmemişti. Gazeteye geç kalmamak için karıma şu mektubu yazıp, ayni yere iğneledim.

«Nonoşum!

Ben işe geç kalmamak için hemen gidiyorum. Yanaklarından öperim.»

Ertesi sabah, yine buluşamadık. Fakat sadık karıcığım, sıcak bir üslûp ve tatlı dil ile yazılmış, kah raman bir kumandanın taarruz emri kadar kısa, veciz mektuplarını ihmal etmiyordu.

«Canikom,

Ben gidiyorum. Binlerce defa, seni öperim, öperim.»

Hemen cevap yazdım:

«Bir tanem,

YURDUMUZA GELEN TİCARET KRALİÇESİ!..

(Ferruh Doğan)

«Mektubunu aldım. Çok teşekkür ederim. Sevgilerimle... Dudaklarından öperim.»

Kocan

Hasan Kafadan

Artık biz, karımla mektupla öpüşüyor, mektupla sevişiyorduk. Evlendiğimizden üç ay sonra, aynı yere karımın iğnelediği mektupta şunlar yazılıydı:

«Hayatım!

«Gönderdiğin mektuplara binlerce teşekkür. Ben çok iyiyim, senin de sıhhatte daim olmanı dilerim. Sana büyük bir müjdem var. Pek yakında bir yavrumuz dünyaya gelecek. Ben biraz gebeyim galiba, ama merak edilecek kadar değil. Muayene eden doktor, sekiz aylık hamile olduğumu söyledi. Dünyaya gelecek yavrumuzu, cemiyete faydalı bir unsur olarak yetiştirebilmemiz için, elele vererek daha fazla çalışmamız lâzım geliyor.

Sakın ihmal etme, sık sık mektuplarını beklerim.

Yalnız senin olan

Karın

Pakize Kafadan»

Şüphesiz, her baba gibi, ben de bu müjdeye çok sevinmiştim. Der hal yazdığım cevabı, yatak odamızın kapısına iğneledim:

«Meleğim,

Müjdene çok sevindim. Sana hediye olarak aldığım broş, yastığımızın altında. Seni öperim, öperim, öperim...»

Tabii zaman geçtikçe ne de olsa karı koca birbirlerine alışıyorlar. Birbirlerine karşı ilk gösterdikleri o ateşli sevgi yavaş yavaş sönüyor. biz de aile hayatına alışmıştık. Birbirimizi ihmal ettiğimiz oluyordu. Bazan mektup yazmağı, bazan yazdığımız mektubu, kapıya iğnelemeği unutuyorduk.

Seneler geçtikçe, karımla mektuplaşmaz olduk. Fakat karımın muntazaman evine gelip gittiğini, evi toplarken, yemek masasının üstünde, veya radyonun önünde bulduğum çoraplarından, kombine zonundan anlıyordum.

Böylece mesut evliliğimizin üzerinden yıllar geçti.

İşten güçten bunaldığım bir gün sinemaya gitmiştim. Sinemanın holünde, hiç başıma gelmeyen bir hâdise oldu. Alımlı, çalımlı bir kadın boynuma sarıldı:

— Hayatım, canikom, şekerim!

Diye feryada başlayınca:

YAZISIZI..

(Sadi Dinççağ)

ASRÎ MEZARLIKI..

(Yalçın Çetin)

— Hanımefendi, rica ederim, ben ev bark sahibi, ciddî bir aile reisiyim, kendinize gelin. Sululuklardan hoşlanmam, dedim.

Kadın:

— Beni tanımadın mı? Aşkolsun dedi. Ben senin karın Pakize Kafadan değil miyim?

Fena halde mahcup olmuştum.

— Ya... Demek sen benim sevgili karım Pakizesin ha... Affedersin, tanıyamadım birdenbire... Maşallah, ben görmiyeli amma da büyümüşsün...

Sonra, boy boy dizilmiş biri kız, ikisi erkek üç çocuğu gösterdi:

— Bunlar da yavrularımız.

Çocuklarımın, baba şefkati ile ellerini sıktım.

— Çok memnun oldum, teşerrüf ettik, dedim.

Sevgili kızımın anasının kulağına:

Aman anne, çok zevksizmişsin,. Böyle baba olur mu?

Dediğini duymamazlıktan geldim.

Yanında kırkuyruk bir herif vardı:

— Dayım! diye tanıttı.

Seneler geçip gidiyor. Biz evlilik hayatımızdan gayet memnunuz. Eğer, çalışan bir kadınla evlenmeseydim, karımla gece gündüz kavga etmek mecburiyetinde kalacaktım. Bukadar senedir evliyiz, karımla aramızda aile saadetimizi gölgeliyecek en küçük bir dırıltı olmadı.

İşten güçten birbirimizin suratını göremediğimiz için, kavga da edemiyoruz, hırıltısız, gürültüsüz yaşayıp gidiyoruz.

Benim hayatım, iş hayatında çalışan kadınların aile saadetini bozmıyacaklarına en güzel örnektir.

AKBABA

Günün Fıkraları

HER PERŞEMBE

İhmalciliği ve müsrifliği ile meşhur Bay (K.) yazıhanesine yeni gelmişti.

Birden bire içeriye tahsildar girdi:

— Küçük bir hesabımız vardı, dedi, lütfeder misiniz?

— Hayhay ama bir hafta sonra geçseniz.

— Rica ederim bayım, bir gün tâyin etseniz de o gün gelsem.

— Bu da olur.

— Perşembe günü münasip mi?

— Hayhay her perşembe bir kere uğrayın!

GÜNDÜZ GECE FAKI

Bir misafirlikte bir bayana sordular:

— Zevciniz ne iş yapar?

Bayan cevap verdi:

— Avukattır. Sabahtan akşama kadar mahkemede müdafaa nutku söyler.

Avukat rakıya fazla düşkün bir zat olduğu için kadın mahzun mahzun içini çekti ve şunu ilâve etti:

— Akşamları ne söylediğini kendi de bilmez.

★

NEDEN İSTİYORMUŞ

Küçük Aysel iki üç gündenberi huysuzluğu ele almıştı. Homurda nıp duruyordu. Nihayet annesi da yanamadı, sordu:

— Nedir bu halin Aysel, iki üç gündür elinden illâllah. Ne oluyorsun?

— Mektebe gitmek istiyorum, Beni mektebe yazdırın.

— Durup dururken bunu da nerden çıkardın kuzum. Mektebe gitmeyi neden bukadar istiyorsun?

— Senede üç ay tatili var da ondan.

YAZISIZ!..

(Ferruh Doğan)

Olaylar Alaylar

İNSAN KIYMETİ

Belediyemizin halka gösterdiği büyük kolaylıklar sayesinde, şehrimizdeki umumî helâlara, geçen hafta içinde, demokrasi nimetlerinden faydalanan yüz bin yetmiş

dokuz vatandaşla kırk dört dargelirli girmiş ve bunlardan yüz bin yetmiş üç vatandaş dışarı çakabilmiştir. Şu dakikaya kadar âkibetlerinden bir malûmat alınamayan altı vatandaşın şiddetle takibine geçilmiştir. Kısa zamanda yakalanarak haksız bir iktisaptan, haklarında gerekli muamele yapılacaktır.

Umumî helâlarımıza giren vatandaş miktarı, 1950 den evvelki senelerle mukayese edilirse, yüzde kırk nisbetinde memnuniyet verici bir artış bariz bir şekilde görülmektedir.

★

KALKINMA

Dört yıl evvel açılış töreni yapılıp, üç yıl evvel temelatma töreni yapılan büyük gazoz fabrikamızın, geçen sene, birinci katının badanalanması dolayısiyle kurdelâsı kesilerek açılmıştı. Sekiz ay evvel binanın kiremitlerinin aktarılmasının mucip olduğu sevinçle yapılan törenden sonra, dün de pencere camlarının yerlerine takılması münasebetiyle bir takılış töreni yapılmıştır.

Önümüzdeki haftalar içinde kapı mandallarının yerlerine çakılması münasebetile bir tören daha yapılacak ve belediye reisi tarafından bir çakılma kordelâsı kesilecektir. Bundan sonraki senelere ait tören programlarının hazırlığına şimdiden başlanmıştır.

Büyük gazoz fabrikamız faaliyete geçtiği takdirde, gazozları koymak için bir şişe fabrikası kurulması da düşünülecektir.

★

HÜRRİYETİN KALESİ

Memleketimizi ziyaret eden büyük bir yabancı (120 kilo kadar) memleketimizde gördüğü ilerleleme ve hamlelerden memnun olduğuna dair, evvelden beri bilinen plâğı çaldıktan sonra:

— Türkiye, hürriyetin kalesidir, demiştir.

Etrafında bulunanlar, bu nazik iltifata memnuniyetle teşekkür edeceklerken, 120 kiloluk büyük zat ilâve etmiştir.

— Yalnız, hürriyeti artık kaleden çıkarsanız iyi olur, zavallı kalebend çürüyecek!..

★

HAYIRSEVER

(Yazın geç gelmesi münasebetsizliği ile bu haber gecikmiştir)

— İsminin açıklanmasını istemiyen, yukarıda resmini gördüğünüz ve adresini okuduğunuz hayırsever vatandaş, 23 nisan çocuk bayramı münasebetiyle, aşağıda fotoğrafını gördüğünüz yirmi üç çocuğun tırnaklarını kestirmiştir. Aşağıdaki resimde sevinen yavruları, yukarıdaki resimde de kesilen çocuk tırnaklarını hangi yol ile satabileceğini düşünen hayırsever vatandaşımızı görüyorsunuz.

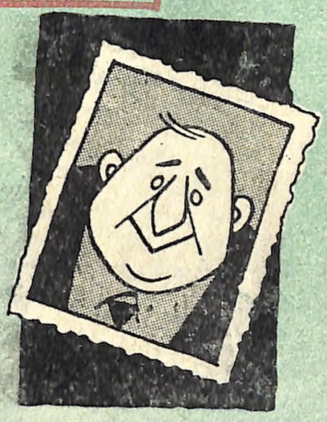

★

BAHAR BAYRAMI

İstanbulu şenlendirmek ve İstanbulluları her sene olduğu gibi yine Gülhane parkında neşelendirmek için, Bahar bayramı hazırlıklarına başlanmıştır. Her ne kadar İstanbullulara her gün bayram ise de, Bahar bayramı münasebetile kırk gün kırk gece katmerli bir bayram daha yapılacaktır. Bahar bayramında, Gülhane parkında gösteriler yapmak üzere memleketin bütün develeri davet edilmiştir.

Not: Develer hakkındaki röpör tajımızı gelecek sayıda okuyacaksınız.

★

YATAK ADEDİ

Madam Fofo'nun evindeki sekiz karyola, son günlerde artan şiddetli ihtiyaca kâfi gelmediğinden, yeniden beş yatak daha ilâve edilmiştir.

Yatak adedinin artırılması münasebetile, yapılan törende, madam Fofo güzide davetlilere şu beyanatta bulunmuştur:

— Ah pedimu, pedimu! Bu ki var, bir sey deyil... Daha yapazayim sok, sok yatak, sok sok silte... Erkez yatazak bir yatak...

(Madam Fofo'nun söylevinin devamını, basın kanununa, medenî kanuna, Ticaret kanununa, Belediye ve seyrüsefer nizamlarına aykırı olduğundan ve suç teşkil ettiğinden neşredemedik.)

— Eh, bahar bayramını da kutladık!..

(Nehar)

ASRÎ MEZARLIKI..

(Yalçın Çetin)

— Hanımefendi, rica ederim, ben ev bark sahibi, ciddî bir aile reisiyim, kendinize gelin. Sululuklardan hoşlanmam, dedim.

Kadın:

— Beni tanımadın mı? Aşkolsun dedi. Ben senin karın Pakize Kafadan değil miyim?

Fena halde mahcup olmuştum.

— Ya... Demek sen benim sevgili karım Pakizesin ha... Affedersin, tanıyamadım birdenbire... Maşallah, ben görmiyeli amma da büyümüşsün...

Sonra, boy boy dizilmiş biri kız, ikisi erkek üç çocuğu gösterdi:

— Bunlar da yavrularımız.

Çocuklarımın, baba şefkati ile ellerini sıktım.

— Çok memnun oldum, teşerrüf ettik, dedim.

Sevgili kızımın anasının kulağına:

Aman anne, çok zevksizmişsin,. Böyle baba olur mu?

Dediğini duymamazlıktan geldim.

Yanında kırkuyruk bir herif vardı:

— Dayım! diye tanıttı.

Seneler geçip gidiyor. Biz evlilik hayatımızdan gayet memnunuz. Eğer, çalışan bir kadınla evlenmeseydim, karımla gece gündüz kavga etmek mecburiyetinde kalacaktım. Bukadar senedir evliyiz, karımla aramızda aile saadetimizi gölgeliyecek en küçük bir dırıltı olmadı.

İşten güçten birbirimizin suratını göremediğimiz için, kavga da edemiyoruz, hırıltısız, gürültüsüz yaşayıp gidiyoruz.

Benim hayatım, iş hayatında çalışan kadınların aile saadetini bozmıyacaklarına en güzel örnektir.

AKBABA

Günün Fıkraları

HER PERŞEMBE

İhmalciliği ve müsrifliği ile meşhur Bay (K.) yazıhanesine yeni gelmişti.

Birden bire içeriye tahsildar girdi:

— Küçük bir hesabımız vardı, dedi, lütfeder misiniz?

— Hayhay ama bir hafta sonra geçseniz.

— Rica ederim bayım, bir gün tâyin etseniz de o gün gelsem.

— Bu da olur.

— Perşembe günü münasip mi?

— Hayhay her perşembe bir kere uğrayın!

GÜNDÜZ GECE FAKI

Bir misafirlikte bir bayana sordular:

— Zevciniz ne iş yapar?

Bayan cevap verdi:

— Avukattır. Sabahtan akşama kadar mahkemede müdafaa nutku söyler.

Avukat rakıya fazla düşkün bir zat olduğu için kadın mahzun mahzun içini çekti ve şunu ilâve etti:

— Akşamları ne söylediğini kendi de bilmez.

★

NEDEN İSTİYORMUŞ

Küçük Aysel iki üç gündenberi huysuzluğu ele almıştı. Homurdanıp duruyordu. Nihayet annesi da yanamadı, sordu:

— Nedir bu halin Aysel, iki üç gündür elinden illâllah. Ne oluyorsun?

— Mektebe gitmek istiyorum, Beni mektebe yazdırın.

— Durup dururken bunu da nerden çıkardın kuzum. Mektebe gitmeyi neden bukadar istiyorsun?

— Senede üç ay tatili var da ondan.

YAZISIZ!..

(Ferruh Doğan)

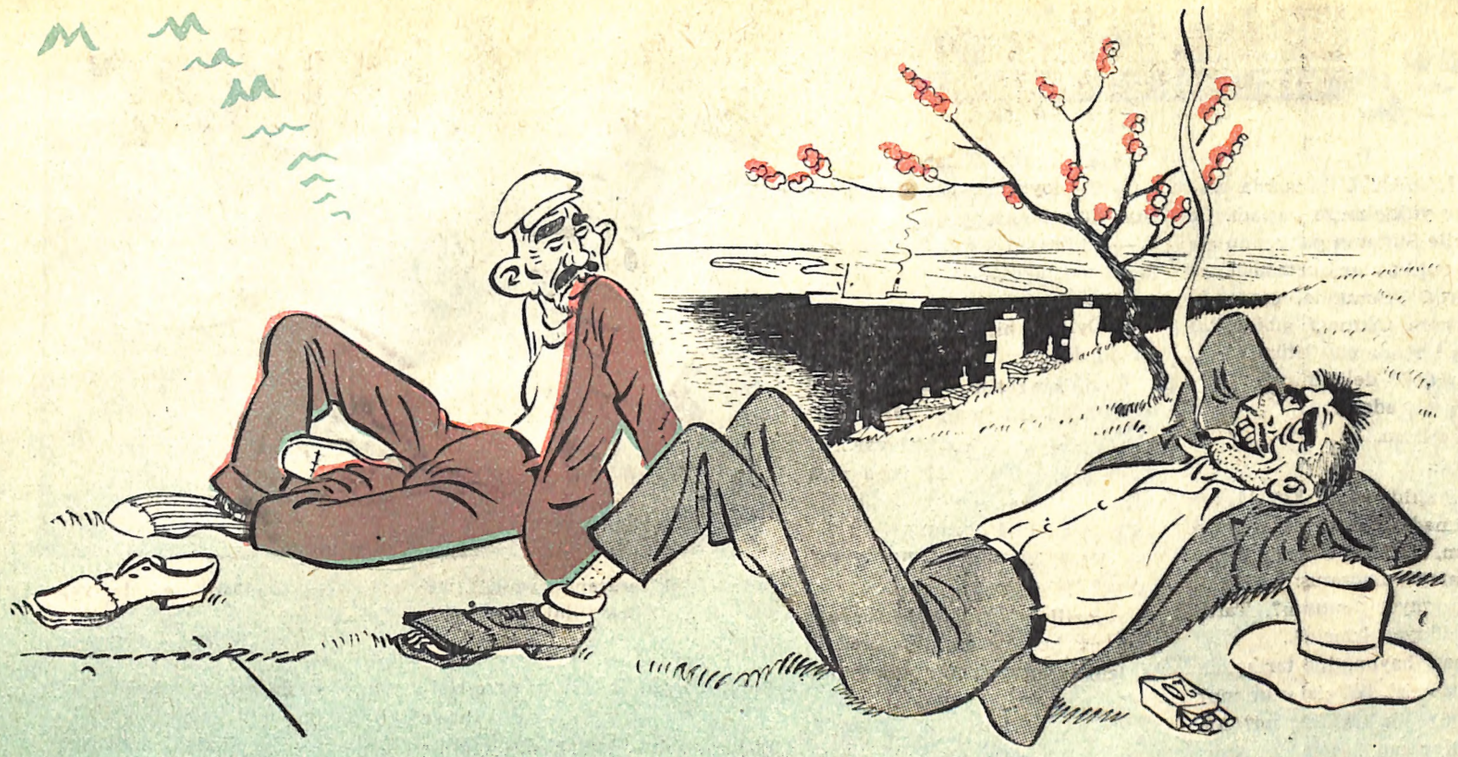

— Kolay gele... Göklere dalmış, ne düşünüyorsun?..
— Hayal kuruyorum...
— Ulan şuna fabrika kuruyorum desene!..

(Necmi Rıza)

EŞEK name

VAKA'NIN yeri, zamanı ve kahramanının adı lâzım değil, bir lider, etrafındaki mebuslardan birine:

— Dört sene evvel gezip dolaştıktan sonra rapor verdiğin bölgeye bir daha git bakalım. Önemli ne değişiklikler olmuş? der.

Mebus, evvelce gittiği kasabayı tekrar dolaşır. İlerlemeği gösterir hiç bir şey gözüne çarpmaz. Köylerden birine uğrar, muhtara sorar:

— Köyünüze su getirttiniz mi?

— Ne lüzumu var bey? Derenin suyu gürül gürül... Yazın kesilmez, kışın eksilmez...

— Peki, okul? Okul neye yapmadınız?

— Cami yanındaki oda fazla bile... Beş, on çocuk için koca bina mı yapalım?

— Ya yol?.. Yollarınız bozuk!

— Zati kışın kapanıyor. Yazın da kasabaya keçi yolundan merkeple gidip geliyoruz.

Mebus, aldığı bu son habere çok sevinir. Kasaba eşrafından birine, bu sevincini şöyle anlatır:

— Dört yıl evvel ayni köye gittiğim zaman, köylüler, kasabaya eşekle gittiklerini söylemişlerdi. Şimdi merkeple gidiyoruz, dediler. Köylünün dil terbiyesinde epey ilerleme var. Bu gelişmeye çok memnun oldum.

Mebusu dinleyen adam şu cevabı verir:

— Siz onların kusuruna bakmayın! Yüzünüze karşı utanmışlar da merkep demişler, arkanızdan yine eşek derler.

EŞEĞE DAİR

Eşeği düğüne çağırmışlar; «Ya odun eksik, ya da su» demiş.

★

Eşek hoşaftan ne anlar, suyunu içer, tanesini bırakır.

★

Eşek kuyruğu gibi, ne uzar, ne kısalır.

Topal eşekle kervana karışmış!.

★

Eşeğe kızıp semerini döver!
Ölme eşeğim ölme de, yonca biter de yersin!

★

Attan inip eşeğe binmek!
Geçti Borun pazarı, sür eşeği Niğdeye!

★

Eşek ölür semeri kalır, yiğit ölür namı kalır!

— Müdür bey, sizi telefondan çağırıyorlar!..

(Oktar)

DİKKAT!

Bir Ordinaryüs Profesör, radyodaki seçim propagandasında ne dedi bilir misiniz?

— Ben hayatımda politika ile uğraşmadım. Eğer beni seçerseniz, yine de uğraşmıyacağım.

Şaşırdınız değil mi? Hem mebus olmak istiyor, hem de olacak... hattâ hem de oldu.. Belki de Sağlık Bakanı bile olacak... Sonra da, politika? Hayır, yapmıyacak, Acaipliğin bukadarı Amerikada bile bulunmaz.

Politika yapmıyan mebus acaba ne yapacak derseniz? Hemen «apartıman yapacak!» diye ucuz bir nükte savrulur ama, evvelden misalleri bile olsa, bunu söylemeğe gönlüm razı değil. Hem kendisi meşhur bir doktor olduğu için buna ihtiyacı da yoktur!

Yalnız bir şey merak ettim, kırk senedir ameliyatlar yapan Mahmutpaşada eline aldığı makasla basmaları, pazenleri, patiskaları carrrr! diye kesen tezgâhtarlar gibi, insan vücudunu kesip biçen sayın profesör, acaba şimdiye kadar doktorluk da mı yapmıyordu yoksa?

BAHİS

Salamonla Moiz yüz lira bahse girdiler. Denize girecekler, kim daha fazla suyun altında durabilirse kazanacak.

Hâlâ cesetleri aranıyor!

KRAL FARUK'un GİZLİ HATIRALARI

II

KALABALIK arasında sesler yükselmeğe başladı. Cemile Sultanın pabucunu meraklı ve antikacılar durmadan artırıyorlardı. Sonunda, çenesinin ucunda kapı tokmağı gibi sakal bırakmış bir adamın üstünde kaldı. Yanımdaki delikanlıya:

— Kim bu adam?

Diye sordum.

— Çüş!..

Diye karşılık verdi. Evvelâ, farkında olmadan nasırına bastım zannettim. Halbuki o benim cehaletimle alay ediyormuş:

— Tanımıyor musun?. Tarih iliminde dünya birincisi!..

— Aman bayım, hiç tarihçinin dünya birincisi, ikincisi olur mu? Bunlar güzellik kraliçesi mi? Amma da atıyorsun,.. Hem de nişangâhsız!

— Sen beni tanımıyorsun galiba...

— Yooo... Tanımıyorum. Yoksa mebus adayı falan mısın?

— Ben Nafen ajansının muhabiriyim. Bu tarihçi, atıcılıkta bizim ajanstan sonra gelir. Öyle büyük âlimdir ki, tarihte hiç bir zaman olmamış bütün vak'aları, savaşları bir bir, hem de ezbere bilir.

Tellâl, Faruk'un eşyaları arasından yağlı boya bir tablo almıştı. Tablonun ters tarafını halka tutuyordu.

— Uş yuz bin lirâ!..

Diye bağırdı. Kalabalık:

— Tabloyu bize çevir de görelim! diye homurdandı.

— Imkaaanı yok... Şunkim şok fazla mustahcen...

Bu sefer halk:

— Öyle ise biraz anlat, biraz tarif et! dedi.

Tellâl, bir resim münekkidi salâhiyeti ile anlatmağa başladı:

— Bu tasvîrda uş kişi vâr... Uşu da şırılşıplak... lâ urba velâ turba...

Ukalânın biri sordu:

— Peki, bu üç kişi ne yapıyorlar?

Kıymetli tablonun satışı devam ederken, ben de eşyaları arasında işime yarayan bir şey bulu-

nur mu diye, dikizliyordum. Yeşil kadife kaplı bir cilt gözüme ilişti. Üzerinde altın yaldızlı Farukun arması vardı. Ve şunlar yazılıydı:

Ehl-i aşk vel-kumar şırpınır alel-hasır
El-hatırat-tul- katırat-ül- malîk-ül- Mısır

Sevincimden yerimden fırladım. İşte nihayet Faruk'un hâtıralarını bulmuştum. Hemen postahaneye koştum. Telefonda beyhude yere sinirlerimi bozmamak için yıldırım telgrafı ile bu müjdeyi verdim. Artırmağa girip Farukun hâtıralarını alabilmek için para istedim. Gelen cevap şunlar yazılıydı:

«Mahalle muhtarından fakruhal kâğıdı çıkardım da Kızılayın yardımı ile bu telgrafı sana gönderdim. İadeleri satmak için, Niğdeli hamallarla müzakeredeyiz. Satarsem neticeyi bildiririm. Ben de metelik nanay, dön şinanay şinanay... Eğer taksitle verirlerse, ben kefil olurum.»

Hırsımdan çatır çatır çatlıyacaktım. Satış yerine koştum. O sırada Faruk'un rakkaselerine, metreslerine, cariyelerine ait kilotlar satılmaktaydı.

— Uş bin...

— Baş ben...

Nafen ajansının muhabiri:

— Dünyanın en tanınmış kadın kilotu kolleksiyonları buraya gelmişler, dedi.

Herkes, alışverişle uğraşırken, ben de bir punduna getirip Farukun hâtıralarını aşıracaktım. Fakat Nafen ajansının muhabiri:

— Benim sana kanım kaynadı! Diye yanımdan ayrılmıyordu.

Delikanlıyı oyalamak için boyuna lâfa tutuyordum.

— Burada en zengin kilot kolleksiyonu olan hangisidir?

— Şu Hintli... Şimdiye kadar kim bu adamın kolleksiyonuna bakmışsa, kendi karısının kilotunu bile, kolleksiyon arasında görmüştür.

— Efendim, neylûn mahfaza!.. Dedi.

BATI ALMANYA:
— Nasıl tanıyayım, tanınacak halin kalmamış kil..

(T..)

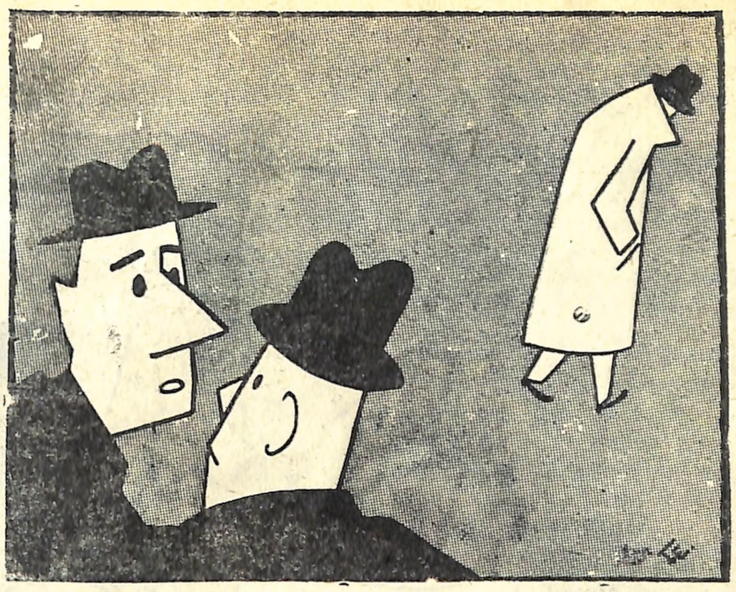

— Çok esrarengiz adam... Ne banka açtı, ne plâstik yayınlar yapıyor, ne de Türk filmi çeviriyor!..

(Ferruh Doğan)

Tellâl durmadan bağırıyordu. Nafen'in muhabirine:

— Herifin elindeki dona bak!.. Parmağına kılıf bile olmaz!.. Dedim. Enayi, o tarafa bakarken, ben kaşla göz arasında Faruk'un hâtıralarını ceketimin altına soktum. O, aval aval suratıma baktı:

— Giyince açılır! dedi. Sonra da :

— Ben biraz postahaneye kadar gideyim. Şimdi gözümün önünde fevkalâde bir hâdise cereyan etti, dedi. Postahaneye giderken, sersemin arkasından bakıyordum. Hiç bir şeyin farkında olmamış-

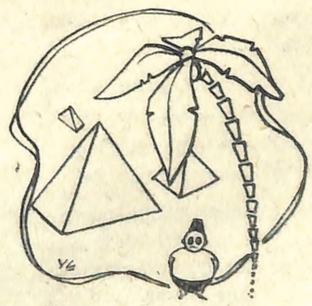

tı. Bu çaylâklar da, kendilerini gazeteci sanıyorlar.

Farukun hâtıraları, ceketimin altında kalabalıktan sıyrıldım. Yüz metre kadar gitmiştim ki, gazeteci çocuklar, avaz avaz:

— Kral Farukun hâtıraları çalındı! Yazıyor! Diye bağırıyorlardı.

Hemen bir gazete aldım. Bir de ne göreyim... Benim, Farukun hâtıralarını nasıl aşırdığım, hem de fotoğraflarımla beraber, gazetede çıkmıştı.

Kaçmaktan başka çare yoktu. artık. Kollarımı sallaya sallaya uçtum, göklere yükseldim. İdarehanede patron hâlâ, iadeleri satmak için pazarlıktaydı. Farukun hâtıralarını masanın üstüne attım. Gözlerine inanamadı.

— Bunları sen uydurmadın ya?

Şakalar

YERE YUVARLANDI

Sadık bir iş için Ankaraya gidiyordu. Genç karısını samimi dostu ve ortağı Mehmede emanet etti. Fakat sıkı sıkı tembih etmeyi unutmadı:

— Sen boşboğazsındır. Sakın bizimkine üstü açık fıkralar anlatma, hoş öylesinden hiç bir şey anlamaz ama yine ihtiyatlı ol.

Sadık, üç gün sonra döndü. Mehmedi buldu. Mehmet üç günlük raporunu verdi:

— Birinci akşam, seninkini sinemaya götürdüm, ikinci akşam tiyatroya gittik. Üçüncü akşam bara gidelim dedi.

Mehmet bunları anlattıktan sonra birdenbire durdu ve sonra gülerek devam etti:

— Hani sen bizimki açık saçık hikâyelerden hoşlanmaz diyordun ya, hiç de değil, şöyle ehemmiyetsizlerinden birini anlattım da az daha karyoladan yere yuvarlanıyordu.

DÜNYADA OLMAZ

Dadısı küçük Acarı gezmiye çıkardı. Dolaşa dolaşa deniz kenarına geldiler. Kıyı kumluktu. Acarın yaşıtı bir sürü çocuk paçalarını sıvamışlar suya girmişlerdi. Acar dadısına yalvardı:

— Dadı, oh dadıcığım.

— Ne var, ne istiyorsun?

— Şey dadı, ben de denize gireyim mi?

— Dünyada olmaz, yüzmesini öğrenmeden hiç insan denize girer mi?

— Arapça değil mi, uydur uydur yaz, dedim.

Bu teminatıma inandı. Hemen afişler yaptık, radyolara ilân verdik. Nedense halkımız, bu çeşit ciddî neşriyat ile çok fazla ilgilendiğinden gazetenin satışı iki yüz bine yükseldi.

Şimdi kral Faruğun kendi eliyle yazdığı gizli hâtıralarına başlıyoruz:

Ben essultan ibn-us- sultan Elmalik-ül- Mısrî... Bir avuç kırık câm bir yadimde, bir yedim meşgul, bir yarimde, bi-izn-il- Fuâd, dunya mekanına şıktım. Uş yaşımda tavallut ayledım, baş yaşında şapkınlık majerâ başladi. Valide dahi: Avlen!.. Lâ vallahi avlenmam... Şunkım sarayda kari şook... Şasit şasit, bayaz, asmar, ahmer, asfar, alaia bulaja, her şasit kari var... Beni an şok mutaassir eden, iki el, iki ayak, iki bajak... velâkin nisin, nadan ba'zisi vâhit... Bu kadar şok iş var, bu bir arkek yatismaz, şok iş, velâkin banda dermân mafiş... Baraket tabib yetisdi imdada...

— Arkası var —

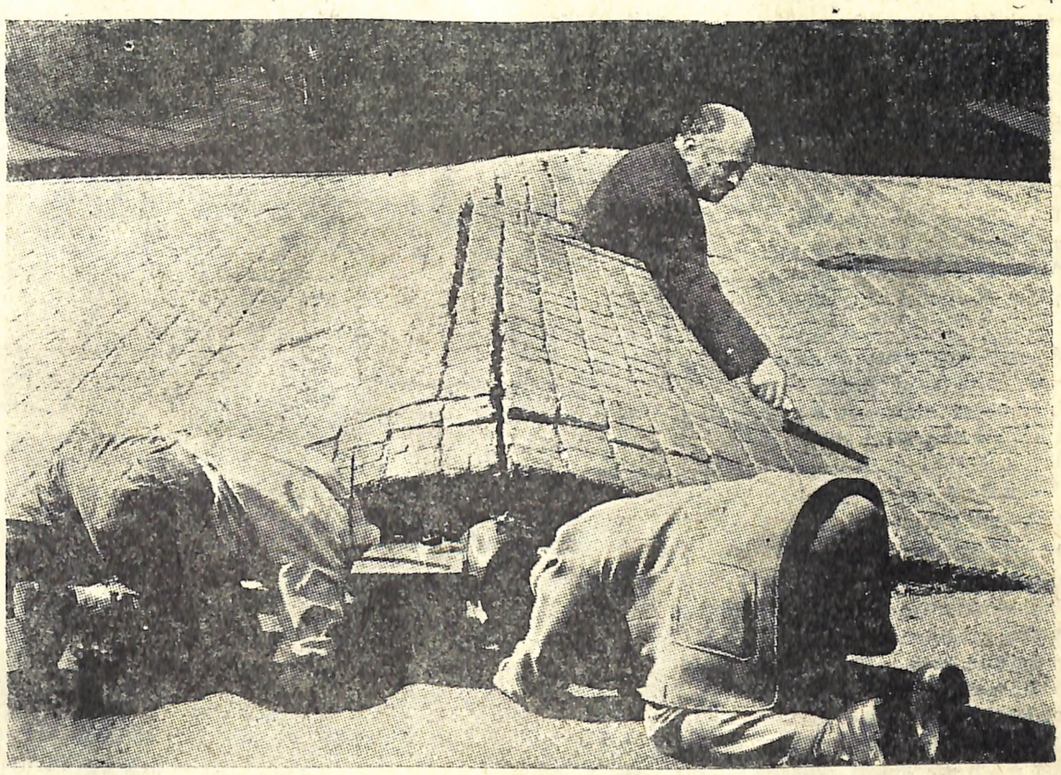

İMARCI VALİ BEY

İmarcı Valimiz Fahrettin Kerim Gökay, seçimler yaklaştığındanberi İstanbulun yolsuzluğuna çare bulmak için büyük gayret sarfetmektedir. Bu arada, Marşal yardımından, Amerikan portatif yollar getirtmiştir. Bu yollar, hakikî yollar olmayıp, halı, yol kilimi gibi icabında yollara serilip, sonradan işi bitince dürülüp kaldırılacak tertibatı haiz portatif yollardır. Yere serildiği zaman, bu portatif seçim yolları hakikî yollardan farkedilmemektedir. İstanbulu gezmek için, tanınmış bir yabancı, yahut devlet adamları veya turistler geldiği zaman, bir de bayram günlerinde ve seçimden seçime yerlere serilecek olan bu portatif yollar, İstanbulun imarında büyük bir rol oynayacaktır.

İmarcı valimiz, bu yolların serilmesinde mütehassıs işcilerle beraber çalışmaktadır. Bira ara işçiler, valimizi kaybetmişler, hiç bir yerde bulamayınca, portatif yolu kaldırıp altında aramağa mecbur olmuşlardır. Yukardaki fotoğrafta, muzip valimizi, portatif yolun altından çıkarak, kendisini arayan işçileri, elindeki mala ile, «Şişşt... buradayım» diye dürterken görüyorsunuz.

— Antalyada bir kadının midesinden saç ve çene kemiği çıkmış...
— Şaşacak ne var birader? Otomobil, apartıman çıkmamış ya!..
(Orhan Enez)

★

YABANCI

Amerikalı öğretmen çocuklara sordu:

— Şu yaşadığımız dünyada ilk insan kimdir?

Küçük öğrencilerden biri el kaldırdı:

— Core Washington.

Öğretmen hafifçe gülümsedi:

— Yanlışın var.. İlk insan, Hazreti Âdemdir.

Çocuk, başını salladı:

— Sorunuzun yabancılara da şamil olduğunu bilmiyordum..

IŞIK-DEMİŞ Kİ, ALÇAK..

YAZIMIN adına bakıp da muhalefet yapıyorum, yahut muhalefete karşı sitem ediyorum zannetmeyin. Amerikanvari bir başlık düşündüm. An latacağım şey için, hem sonunu bildirmiyen, hem de ne olduğu anlaşılmıyan daha münasip bir söz düşünmedim. Aklıma o geldi, ben de onu yazdım. Çünkü burada Işık kelimesinin hiçbir cinaslı tarafı yoktur. Sevgilimin adı, düpedüz...

Vay! diyeceksiniz şecâat arzederken merd-i kıpti sirkatin söyler, ha? Affetmişsiniz siz onu. Ev velâ ben kıpti delikanlısı değilim. Saniyen arzettiğim bir kabadayılık yok. Üçüncü olarak da, Işık'la ilgili bir hırsızlık yapmadım. Ne namusunu çaldım kızın, ne rujunu... Rujun münasebeti mi ne? Hele bir ruj sürmesin de görün o zaman, acaba sevgilimin yüzüne bakmak içinizden gelir mi?..

Neyse, lâfı kısa keselim. Işık'çığımla al takke ver külâhız son zamanlarda. Gerçi bir aralık külâhları değişir gibi olduk. Olmadık değil. Lâkin şimdi içtiğimiz şeyler bile ayrı gitmiyor diyebilirim.

Geçen gün sevgili Işık beni aramış telefonla, «Aman, hemen gel, dolapta hırsız var galiba» diyor. Evlerimiz yakın. Hemen koştum. Koşarken de az daha düşüyordum. Önüme bakacak yerde içime bakıyormuşum meğer: öyle ya... Güpegündüz hırsız girer mi bir eve? Girse bile dolapta işi ne? Lâkin Işık'lara varıp da sahiden dolabın içinden, yüklüğün demek istiyorum, bir genç adam çıkarın ca aklım başıma geldi.

— Dolapta ne işin vardı? dedim.

— Ağabey, bukadar büyük dolap olur mu? Ben onu oda kapısı zannetmiştim. Evde kimse yok sanıyordum...

— Peki sen içeri girdin, diyelim. Oradan çıkmak aklına gelince neye geri dönmedin?

— Ben evde kimse yok sanıyordum ama, varmış meğersem. Gelip arkadan kapıyı kapadılar.

— Kim yaptı bunu?

Benim kahraman sevgilim, titriyerek atıldı:

— Ben kapadım... Sonra da sana telefon ettim...

— Peki öyleyse. Ulan, ne haltetmeğe girdin sen bu eve?

NASIL

DEĞİŞTİRİRLERSE...

OLURLAR?..

(Necmi Rıza)

— Acıkmıştım da, biraz birşeyler alıp karnımı doyuracaktım.

— Alay mı ediyorsun?

— Vallahi, billâhi değil ağabey. Bende yalan söyliyecek göz var mı, baksana. Ben hırsızlık edecek adam mıyım? Yapabilir miyim öyle şey? Şu hırpani kıyafetime bak bir kere. Halbuki senin hırsız dediğin herif, evvelâ etrafına emniyet verecek, lordlar gibi giyinecek. Ömründe hırsız görmedin mi be ağabey? Üstelik bu şehirde yaşıyorsun. Milyon vuranlara baksana be yahu...

— Traşı kes de yürü bakalım karakola...

Ceketsiz delikanlı, birdenbire elime ayağıma sarıldı. Yalvar yakar oldu. Bir daha yapmıyacağına tövbe etti. Zaten acemilik her halinden akıyordu enayinin. Salıverdik yakasını, gitti.

Aradan bir hafta kadar vakit geçti. Bir gün, pek methettikleri bir filmi görmeğe gittim. Malûm ya, bizim işde vakit saat pek belli olmaz. Geç kalmışım. Sinema da kıyamet gibi kalabalık. Bana balkonun en arka sıralarında nasılsa boş kalmış bir yer vermişler. Karanlıkta el yordamiyle yerimi bulup oturdum. Biraz sonra, gözlerim alışınca, önümde oturan çift dikkatimi çekti. Ben bunları tanıyacağım, tanıyacağım derken

tanımayayım mı? Bizim Işık... Hem kiminle? İmkânı yok bilemezsiniz. Hani o hırsız diye evinde bana yakalattığı delikanlıyla yanyana oturmuyorlar mı? Bir sohbet, bir sohbet, demeyin... Önce gözlerime inanamadım ama sonra inanmak icabetti. Tabii rezalet olmasın diye kalktım. Filmi yarıda bıraktım. Sinemanın karşısında bir pastacıya girdim. O günlerde de Mayk Hammer'in yeni bir romanını okumuştum. Hani şu gözü pek Amerikan polis hafiyesinin. Dumanı üstündeyken şu oğlanın bir kafasını patlatsam mı diye kura kura film saatinin bitmesini bekledim. Bitti çok şükür. Lâkin bizimkileri koy dunsa bul...

Söylene söylene evin yolunu tuttum. Bir de eve geldim, ne göreyim? Işık oturmuş, beni bekliyor.

— Hayır ola? dedim.

— Ah sorma başıma gelenleri! dedi. Bugün evde oturmaktan sıkıldım. Neclâlara gittim. Bu saatlere kadar belki gelirsin diye bekledim, ama gelmedin. Kalktım ben geldim şekerim.

Ses çıkarmadım. Birşey bahane ettim. Hemen evden fırladım. doğ du Neclâlara.

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

Operatör — Bıçak... Makas... Pens... İğne... Fatura!...

(Necmi Rıza)

— Işık buradaymış... dedim. Neclâ:

— Az evvel uğradı. Dedi ki si zin için, şayet gelirse söyleyin o- na, beni bukadar bekletmek hak kını kimden alıyor? Eğer gelip tarziye vermezse bir daha yüzü- ne bakmam...

Işık demiş ki, görüyorsun ya ne dediğini! Ben tarziye verecekmi- şim. Tabii doğru eve döndüm.

— Nerde kaldın? dedi Işık.

— Dolabı muayeneye gitmiş- tim... dedim.

— Hangi dolabı?

— Şu sizin yüklüğü... Belki bu günkü sinema faslından sonra be- ni burada önleyip size gelmeme engel olmak istemişsindir diye. Olur a belki yine, yavuz hırsızı dolaba saklamışsındır...

Sanki ona değil de duvara söy- üyormuşum, yahut dünyanın en ğlenceli birşeyinden bahsediyor- muşum gibi, kız bir kahkaha at- tı, bir kahkaha attı da sonra:

— A... dedi, adını da nerden öğ rendin? Aşkolsun vallahi, sahi- den de ismi Yavuz! Bayılmışım.

— Hikâyeci —

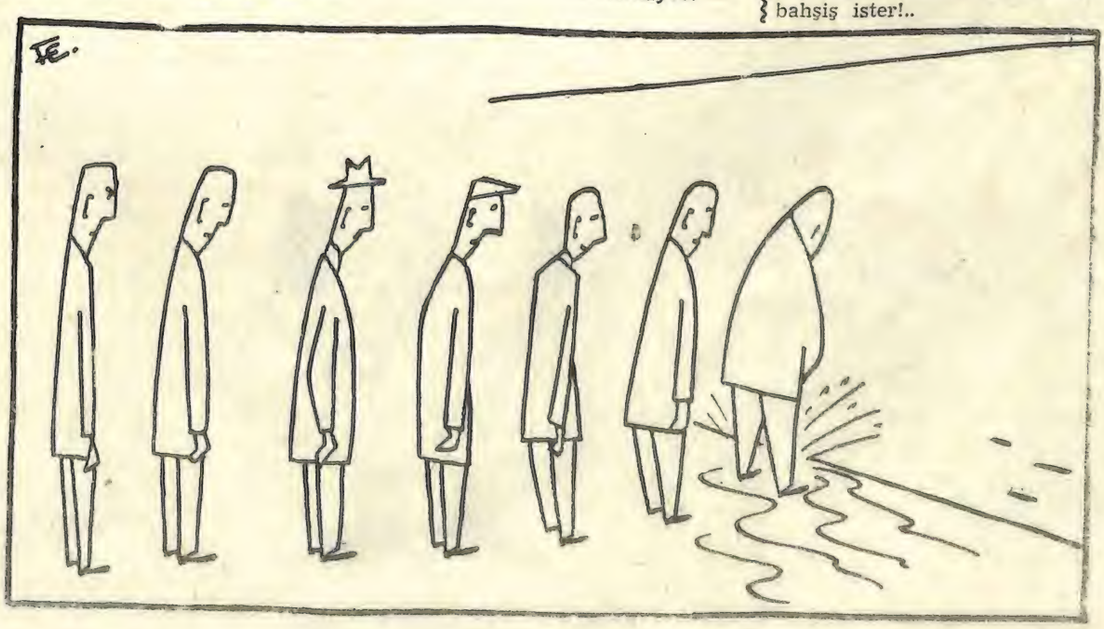

YAZIGIZ!..

(Ferruh Doğan)

ESKİ TÜRK TARİHTEN

İSHAK PAŞA'DAN

İshak Paşa, Fatih Sultan Mehmet ve Bayezit II devirlerinde sadrâzamlıklarda bulunmuştur. Aslı Rum olup, çocuk iken köle olarak satın alınmış, zekâ ve dirayeti ile sadrâzam olmuştur. Sadareti zamanında, bazı aileleri Konya Aksarayından getirip İstanbula yerleştirmiş, İstanbulun bu semtinin adı bu sebepten Aksaray olmuştur.

Ahırkapıda bir cami yaptırmış, bu semt de «İshakpaşa» adını almıştır.

İşte bu İshak Paşa, çok pinti, cimri bir zatmış. Fatih Sultan Mehmet bir yaz günü yemek yerken, üşüşen sineklerden çok rahatsız olunca:

— Acaba sineksiz bir yer var mıdır? Diye sormuş.

Nükteci nedimlerinden biri, hemen:

— Vardır efendim, demiş.

Padişah:

— Neresi? Diye sorunca, gizli bir tebessümle cevap vermiş:

— İshak Paşa kulunuzun mutfağı!

ESAT MUHLİS PAŞADAN

Abdülmecit zamanında Diyarbakır valisi iken ölen şair Esat Muhlis Paşa, kibir ve gururiyle tanınmıştır. Zamanın meşhur hanendelerinden biri, Esat Muhlis Paşanın davetile bir gece konağa gelerek paşayı eğlendirmiş. Sabahleyin paşanın kâhyası, hanende için bahşiş isteyince, paşa şu cevabı vermiş:

— Bizim gibi bir vezir-i âlişan huzurunda hanendelik etmesi şerefi, ona yetmez mi ki, bir de bahşiş ister!..

MİZAHİ FIKRALAR

ÇENGELOĞLU TAHİR PAŞADAN

Çengeloğlu Tahir Paşa Kaptan-ı derya iken, Akdenizdeki Adaların idaresi de bu makama bağlı bulunuyordu. Kendişine, Adalardan birindeki konsolosun memleket aleyhindeki hareketlerinden bahsettiler. Paşa da bu Konsolosa:

— Akdenizin havası sat-ı âlinize yaramıyor. Adaları terketseniz iyi olur, diye nazikçe ihtarda bulundu.

Konsolos:

— Pekâlâ yarıyor, diye aldırış etmedi. Paşanın ihtarı, Konsolosun aldırmazlığı bir kaç defa tekerrür etti. Canı sıkılan Paşa bir gün:

— Konsolos efendi, dedi, niha yet beni sen yüz beş kuruştan çıkaracaksın.

— Paşa! Anlayamadım, bu beş yüz kuruş ne olacak? Hele beş kuruşu da ne demek- Diye sorunca, Tahir Paşa:

— Beş yüz kuruşa bir köle alacağım, eline de bir tabanca vereceğim. Sizi, bu köşeyi dönerken öldürecek, sonra da beş kuruş verip bir ip alacağım, köleyi asacağım, demiş.

Konsolos, ertesi günü pılıyı pırtıyı, tası tarağı toplayıp Adadan gitmiş.

ŞAİR HAYRİ EFENDİDEN

Reis-ül-küttab şair Hayri Efendi, kendisine bir iş için başvuranların hiç birini geri çevirmez, herkese:

— Peki, hay hay!.. Baş üstüne! Der, fakat hiç birinin işini yapmaz, daima atlatırmış.

Hayrullah Efendinin kavuğu daima sağ tarafından, çakşırı da diz kapaklarından eskirmiş. Buna dikkat edenlerden biri, kâhyasına sebebini sormuş. Kâhya şu cevabı vermiş:

— Efendinin hali malûm. Kendisinden bir şey rica edildiği vakit «baş üstüne!..» diye elini kavuğuna vurur, sonra «bizim iş nasıl oldu?» diye soranlara; «Eyvah unuttum!» diyerek dizlerini döver. İşte kavuğunun kenarı ile, çakşırının dizleri hep bu yüzden eskir!

GECE YARISI

Mora isyanı sırasında bozulan İstanbulun asayişini düzeltmek için, şiddetile tanınmış Çengeloğlu Tahir Paşa, İstanbulun inzıbatına memur edilmişti.

Paşa, gerçekten pek şiddetli davranmış, İstanbul da huzura kavuşmuştu. Bir gece emre aykırı olarak sokakta dolaşan bir adamı yakaladılar. Paşanın karşısına çıkardılar. Paşa adama sordu:

— Sen geceleri sokağa çıkmanın yasak olduğunu bilmiyor musun?

— Biliyorum Paşam, ama bizim hanım doğuracaktı da ebe aramağa gittim.

— Haydi, bu sefer affediyorum. Fakat karına söyle, bir daha gece yarısı doğurmağa kalkmasın!

Çocuk — İnsaf ne demek baba..
Vurguncu — Bilmem!.. Lûgata bak!..

Ayaktaki — Dile benden, ne dilersen!..
— Sağlığınızı!..

(Yalçın Çetin)

Ramazan Fıkraları:

İftar Dayağı

HOCA, mahallenin zenginine iftara davetli idi. Yanına çömezini de alıp götürdü.

Yemekler, saymakla tükenmez: Reçel, peynir, zeytin, sucuk, balık yumurtası, havyar tepsisi kalktıktan sonra ortaya iki kulplu beyaz bir kâse geldi. Üstüne kırmızı biberli tereyağı gezdirilmiş düğün çorbası... Arkadan sebzeli kuzu, su böreği, zeytinyağlı enginar, kaymaklı baklava, sütlâç fırında ve çeşitli meyvalar...

Bir aralık Hocanın dikkatini çekti: Çömez, iki üç lokmada bir bardağa sarılıyor, midesini su ile şişiriyordu. Öfkeyle baktı, nafile... Dişlerini gıcırdattı, nafile... Gazapla öksürdü, yine nafile!..

Gece, daha medrese kapısından girer girmez, Hoca, çömeze çullandı ve yumruk, tokat, başladı pataklamağa...

Neye uğradığını anlamayan yobazzcık boyuna soruyordu:

— Aman üstadım, merhamet eyle... Affet... Kusurum ne?.. Suçum ne? Günahım ne?..

Hoca, dinlenmek için biraz duraklaştı.

— Bre cahil, bre eşhel, dedi, daha ne olsun?.. Bunca nefis dünya nimetleri varken ne halt eder de bardak bardak su içersin?!..

Çömez, Hocanın ellerine kapandı:

— Efendim, bakıyorum yemek ta boğazıma kadar çıkmış, artık bir lokma yiyecek yer dahi kalmamış, hemen bir bardak su ile onları bastırıyor ve yeniden yer açıyordum!..

Cevabı alan Hoca, bu sefer büsbütün şahlanan bir hiddetle, yumruklara, tokatlara başlamıştı.

Yobaz, iki eliyle niyaza kalkarak tekrar yalvardı:

— Aman üstadım, arzettim, niye döğüyorsun beni?..

Fakat Hoca hıncını alamamıştı. Burun deliklerinden soluyarak homurdandı:

— Bre sersem, mademki öyle idi, ne diye bana da haber vermedin?!..

— Yazılıklarını seçmeğe başladın mı?..
— Evet, dün iki tane seçtim...
— Esmer mi, sarışın mı?..

(Necmi Rıza)

Ölme eşeğim ölme!..

Ne karışık işleri hallettim kitaplardan,
Çıktım açık alınla en zorlu hesaplardan,
Fakat midem bulandı şu yaldızlı kaplardan,
Sunulan şerbetlerden, yutturulan haplardan,

Bütün ömür bekledim şu kâbus bitsin diye,
Ölme eşeğim ölme, yoncalar bitsin de ye.

Hayatı bir çekilmez yük gibi taşıyorum,
Ellere baka baka sabredip yaşıyorum,
İyi ki, fâni olmuş şu dünya aşıyorum,
Ya fâni olmasaydı nolurdu şaşıyorum,

Bekliyorum nerdeyse bir şafak atsın diye,
Ölme eşeğim ölme, yoncalar bitsin de ye.

Âlemde ne kadar çok baylar var, bayanlar var,
Otomobiller var, atlılar, yayanlar var,
Ne ben eli anladım, ne de anlıyanlar var,
Hepsinin başlarında akrepler, çiyanlar var,

Böyleyken istiyorum şu borum ötsün diye,
Ölme eşeğim ölme, yoncalar bitsin de ye.

Mademki olamadın bir dalkavuk maskara,
Karaya ak demedin, aka demedin kara,
Mademki oynamadın sen ele bir dubara,
Ümidin bağlı kaldı elindeki bir zara,

Bekliyorsun şans eli bir düşeş atsın diye.
Ölme eşeğim ölme, yoncalar bitsin de ye.

Hayatın baştan başa bomboş bir emek oldu,
Ömrünün bilânçosu sade beklemek oldu,
(Bu yıl da böyle geçsin bakalım) demek oldu,
Sabır aşı, bulduğun biricik yemek oldu,

Bekledin bahtın kızı dizine yatsın diye,
Ölme eşeğim ölme, yoncalar bitsin de ye.

Bursa — 1938
Namdar Rahmi KARATAY

TEHDİT

Salamonla Rebeka evlenmişlerdi. Sinagogdan çıkıp eve geldikleri zaman bir aralık yeni evliler yalnız kaldılar.

Salamon sabahtanberi ağzının içinde dolaştırıp sevgili karısına bir türlü söylemek fırsatını bulamadığı sözü nihayet söyledi:

— Bana bak Rebeka, dedi, yozunu seveyim sakin beni aldatma.

Rebeka utanarak başını önüne iğince devam etti:

— Bilirim namuslusundur. Ama söylemesi benden eğer bir halt ettiğini yorursam, birincisin de dinlemem kendimi öldürürüm.

Genç kadın dayanamadı merak la sordu:

— Birincisinde anladım, ya ikincisinde ne yapacaksın!

BİZDE ALALIM

Naci, resme heveslenmişti. Babasından, anasından kopardığı paraları boyaya, fırçaya, tuvale veriyordu. Bir gün yine boya kutularını falan alınca kırlara çıktı. Bir tarlanın kenarına tezgâhını kurdu. Cayır, cayır resim yapmıya başladı.

Tarlada çift süren köylü dayı yol kenarında koca kara şapkalı bir delikanlının bir şeyler yaptığını görünce meraklandı, yanına yaklaştı:

— Ne o, hayrola evlât, ne yapıyorsun,

— Sen anlamazsın dayı, ben sanatkârım, tarla falan görmez miyim fırçamı elime alırım.

— Aman o da nedir yeni icat pulluk mu? Marifetli bir şeyse deyiver de bir de biz alalım.

KÜÇÜK İLÂNLAR

KİRALIK: Geniş, ferah, büyük bir bayanın yalnız bir katı mevsimlik veya daimî olarak kiralıktır. Görüşmek için her gün saat 13-15 arası Fatih tramvay durağı.

Dikkat! Bayanın elinde kırmızı çanta bulunacaktır.

DEVREN: Malûm olan geçim zorluğu dolayısiyle terk-i yâr ve terk-i diyar edeceğimden, benim yârim devren ve ehven fiyatla satılıktır.

«Zülf-i yar» rumuzuna müracaat.

ENKAZ SATILACAK: Seneler-den beri istifade edilemez bir hale gelen ve üstelik tek ümidim son seçimlerde de kazanamıyan değerli kocam, artık tamir ve boya da tutmadığından enkaz halin de satılacaktır.

«Talihsiz yavru» rumuzuna müracaat.

DAKTİLO MÜBADELESİ İSTENİYOR!

İstanbulun işlek bir semtinde çalışmakta olan, işler bir vaziyette, bonservisleri haiz sarışın bir daktilo'yu, miadı dolduğu için

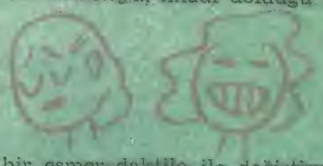

bir esmer daktilo ile değiştirmek istiyorum.

Adres: Lalâpaşazade Zümbülbebek İstanbul.

KUŞ DİLİ: Diplomalı bir papağan tarafından yavru kuşlara, kısa zamanda kuş dili öğretilir ve kolaylıkla aşk hayatına hazırlanır.

Müracaat: Tarlabaşı, madam Seksapel.

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

YAZISIZ!..

— Fransız —

— Bir öpücük Jorj için... Bir tane Pol için... Bir tane Emil için... Eh, bir tane de benim için!..

— Fransız —

Kadın — Tuhaf şey, bu gece kiminle dans etsem bana uzak duruyor!..

— Fransız —

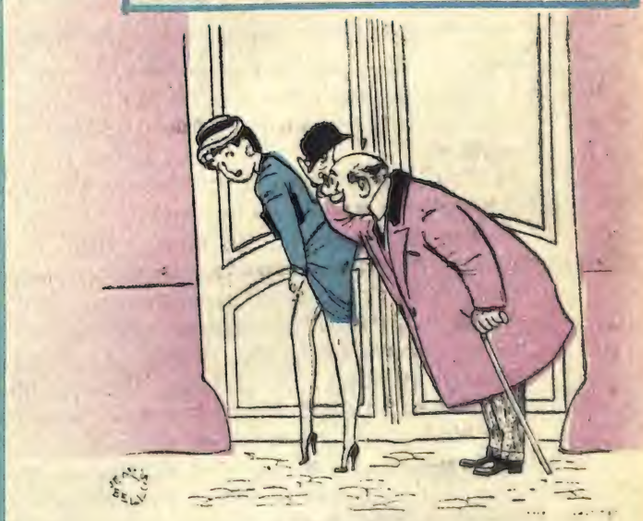

— Size hizmet edebilir miyim acaba?.. — Fransız —

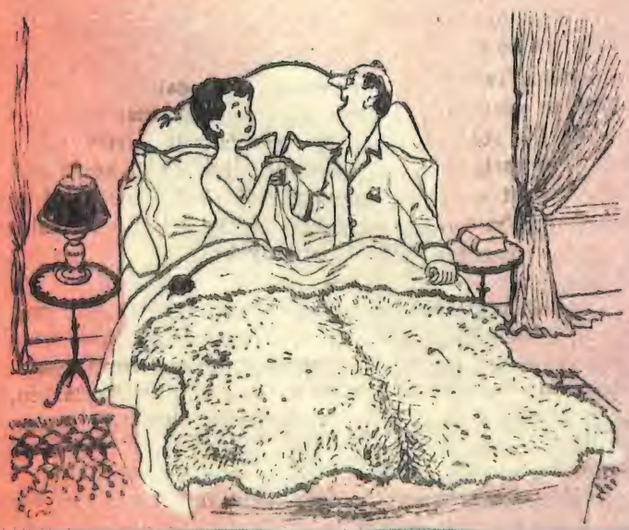

— Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum matmazel.. Bu akşam beraber yemek yiyebilir miyiz acaba?..

— Mümkün değil, ailem izin vermez!..

— Fransız —

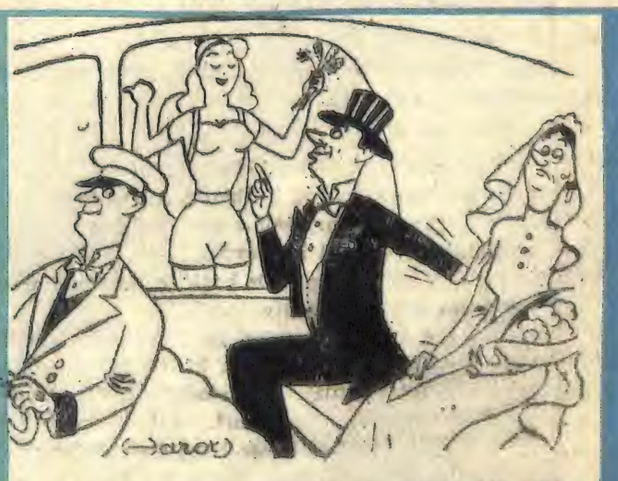

Damat — Buyurun... Aramızda bir kişilik yer var!..

— Fransız —

Akbabanın Romanı : 12

Jigolo TEVFİK

Yazan: A. ERTEGÜL — Resimleyen : Suat YALAZ

— Lütfen bir yudum daha içebilir miyim?

— Evvelâ suallerime cevap ver.

Tevfik, Lâmianın bileklerine yapışmış, mengene gibi sıkıyordu. Tam bu esnada, kadının elindeki şişe devrildi.

— Ah, seni hınzır seni... Vücudunun çok güzel olduğunu biliyorsun ya... Seninkisi düpedüz domuzluk.

Lâmia ayağa kalktı, öyle bir dolaştı. Vücudunun güzelliğini göstermek istiyordu.

Tevfik başını sallıyarak:

— Daha emin değilim, dedi.

— Fakat seni nasıl temin edebilirim?.

Tevfik içimden, «karı buna bayılıyor ama» diye düşündü, «ona pahalıya mal olacak».

— Benim emin olmam için tek çare var.

— Neymiş?..

— Sen bilirsin.

Lâmia gülümsiyerek soyunmaya başladı. Ayakkabılarını, çoraplarını çıkarmış, elbisesini sıyırmaya hazırlanıyordu ki, Tevfik birden atılarak elbisesini bir çekişte yırttı.

— Elin çok ağır.

— Affedersin, şekerim, affedersin...

Kadının kendini suçlu hissettiği herhalinden anlaşılıyordu.

— Ee, şimdi nasıl buldunuz bakalım, sayın Tevfik bey?.

Lâmia, çırılçıplaktı.

— Eeh...

— Eeh de ne demek?..

— Şöyle dön bakayım.

Lâmia söyleneni yaptı. Etraftan bir gören olsa, hapı yuttular demekti.

— Bir daha dönsene.

Bu sefer, deminki şampanya tesirini göstermişti. Kadın, birden sendeliyerek yere düştü.

Tevfik ise, buna hiç aldırmadan gömleğini pantalonunu çıkarmıştı.

— Hadi, gidip yüzelim.

Şimdi, karanlık sularda, delice kahkahalar atarak oradan oraya yüzüyorlardı. Tevfik, suya daldıkları zaman, Lâmia'yı kavrayıp öptü.

Sudan dışarı çıktıkları zaman Lâmia, bitkin bir halde kendini kumlara attı. Bir taraftan da Tevfiği yanına doğru çekiyordu.

— Ne olur gel...

Tevfik sert bir hareketle Lâmia'yı itti.

— Olmaz. İstemiyorum. Çekil başımdan.

— Yanıma gelmezsen öleceğim. Vallahi öleceğim.

— Öyleyse para vermen lâzım.

— Tabiî tabiî... Ne kadar istersen.

— Bin lira.

— Peki.

— Vaadediyor musun?

— Evet, evet... Hadi ne duruyorsun.

Suadiye dönüşü, Tevfiğin ilk işi Suna'yı aramak oldu. Şu bir kaç gün içinde onu çok özlemişti. Adetâ gözünde tütüyordu

Kızı gördüğü zaman bir müddet canı konuşmak istemedi. Onu saatlerce seyretşe sıkılmayacaktı.

Beraber çarşıya çıktılar. Suna, kapalı çarşıdan öteberi alacaktı. Birbirlerine tekrar kavuşmuş olmanın verdiği sevinçle neşe içinde dolaşırlarken, Tevfik birden yabancı bir adamın onları gözlediğini hissetti. Bir bahaneyle kızı öbür tarafa çevirerek adama alıcı göziyle baktı. Yanılmamıştı bir detektifti bu adam... Onları takip ediyordu mutlaka. Tevfiğin içine korku düştü. Neşesi kaçmıştı. Bu esnada Suna da onda bir değişiklik olduğunu farketti.

— Ne o Tevfik, bir yerin mi ağrıyor. Aa.. Ben de budalayım? Tabiî yorgunluktan canın çıktı. Ne egoistim değil mi. İşlerime dalmışım, seni bir saniye olsun düşünmüyorum. kusuruma bakma, herhalde seni bulmanın verdiği sevinçten ne yapacağımı şaşırdım. Bari gidelim.

— Sen bilirsin.

Suna, Tevfiğin koluna girdi, yavaş yavaş çarşıdan çıktılar.

★

Semiha, öfkeli bir sesle bağırdı:

— Sen aklını mı kaybettin Allahaşkına..

— Tabiî hayır, yalnız son günlerde canım sıkılıyordu. Müthiş bir üzüntü içindeydim.

— Yedi sekiz gündür beni bir defa bile aramadın. Bunu yutacak mıyım zannediyorsun?..

— Affedersin Semiha, hiç kendimde değildim.

— Yalnız şunu unutma ki, serbest bir insan değilsin... Öyle babanın çiftliği gibi istediğin zaman gelip gidemezsin. Sen bana aitsin anlaşıldı mı?..

Tevfik, içinden, hınzır karı, diye söyleniyordu. Beni bir daha hiç göremiyeceksin. Bugün ne koparırsan kârdır.

Hakikaten de artık bu hâdiseye son vermek niyetindeydi. Suna, Lâmia, Semiha, bu bir kaç kadınla birden başa çıkmasına imkân yoktu. Sonunda rezalet nasıl olsa meydana çıkacaktı. Hem Suna'yı hiç bir şekilde üzmek de istemiyordu. İcabederse onun uğruna bu kadınları bırakmaktan da çekinmeyecekti.

Semiha:

— Halini hiç beğenmiyorum, dedi, sen galiba bir kıza tutuldun... Bana lâf söylerken başka taraflara bakıyorsun. Sanki bir hayali kucaklamak istiyorsun... Bari şunun ismini söyle de biz de bilelim.

— Ne münasebet canım, öyle kadın falan yok ortada. Boşuna telâşa düşme.

— Peki öyleyse, şu kadehimi doldur da şerefe içeyim. Hizmetçiye de zaten izin verdim. Yalnız kalalım diye yani...

Semiha, Tevfiğe sımsıkı sarılıp, onu dudaklarından öptü. Hakikaten yanında olup olmadığını anlamak ister gibi elleriyle Tevfiği yokluyordu... Böyle zamanlarda Tevfik, Semiha'ya karşı garip bir arzu duyardı. Bir taraftan da kendi kendinden nefret etmekten vazgeçemezdi.. Fakat mademki şu anda Semiha'yı bırakıp çıkmasına imkân yoktu. Şu halde âşık rolü yapmaktan başka bir çare yoktu...

★

Gene Suna'yla beraber şehri geziyorlardı. Bir ara genç kız yorgunluğu bahane ederek oracıkta gözüne ilişen tahta sıralardan birine oturdu. Tevfik de yanına yerleşmiş, Sunanın ellerini avuçları arasına almıştı. Tatlı tatlı konuşurlarken, birden Tevfik, geçen gün onları takibeden detektifin karşıdan geldiğini gördü.

Tevfik, içinden:

— Hay Allah kahretsin, diye söylendi... Sonra seri bir hareketle kızın ellerini bırakıp ayağa fırladı. Suna da, yabancı adam da neye uğradıklarını şaşırmışlardı.

(Arkası var)

Dünya Mizahından

HİKÂYE:

Li - Hu - Yang

Dr. Van-Li, Nevyork'taki Çinli mahallesine giren ana caddenin başındaki büyük blokun ilk dairesinde tek başına oturan bir gençtir. Oturduğu daire yedi oda lıdır. Ama kendisi bir kişi olduğu için, bu yedi odadan yalnız iki tanesini kullanır. Kalan beş oda kilitlidir. Haftanın beş gününde, hergün bir tanesini akşama kadar açık tutar. Her odanın kilidi de başka olduğundan, birinin anahtariyle öbürünü açmak imkânsızdır.

Dr. Van-Li ömründe mizah yazısı okumamış, hattâ hekimliğe ait kitap ve dergilerden başka hiçbirşey okumamış denebilecek kadar ciddi bir insandır. Hulâsa, kendine seçtiği meslek çerçevesinde, tam bir Çinlidir. Yalnız yaşar. Sadece haftada bir gün, bir yaşlıca Teksaslı kadın gelir, işlerini görür ve gider. Ağzı sıkı bir insan olmadığı için de genç doktor hakkında bâzı rivayetler ortaya çıkmıştır: Bâzı geceler, kapalı odalardan birinin perdeleri arkasından soluk bir ışık yanıyor filân diye... Gûya her gece ışıklı oda değişirmiş.

Dr. Van-Li'nin, doktor olduğu için geleni gideni çoktur. Tabii bunların çoğunu Çinliler teşkil eder. Arasıra Amerikalılardan da gelip kendisine muayene olanlar vardır.

Bir gün Dr. Van-Li, muayene odasındayken kapı çalındı ve içeri harikulâde güzel bir kız girdi Plâtin'e yakın boyanmış gür saçlariyle insandan ziyade bir sinema yıldızına benziyordu:

— Adım Li-Hu-Vang! dedi. Büyük annemle büyük babam Çinliymişler. Ben burada doğdum, büyüdüm. Beni muayene eder misiniz?

Genç doktorun çekik, âdeta kapaksız gözleri hafifçe titredi. Ses çıkaramadı. Kızı soydu. Muayene sezlonguna yatırdı. Muayene etti. Tabii uzunca sürdü dinleme ve yoklama. Doktorun elleri kızın vücuduna değdikçe kız ürpertiler geçiriyordu. Van-Li, onun yalan söylediğini, hiçbirşeyi olmadığını hemen anlamıştı. Ama ne yapsın? Meslek öyle bir meslek ki, doktorun çirkinliğini merak eden isterikleri bile ciddî ciddî muayeneden geçirmek lâzım... Nihayet Dr. Van-Li:

— Sizde bâriz bir hastalık yok. Ama biz Çinliler, sizin halinize ima-han-go deriz. Mânası, sebepsiz ölümdür. Kurtulmak zor değil dir ama, biraz sert bir disiplinle tedavi edilmeniz lâzım...

Adının Li-Hu-Vang olduğunu söyliyen genç Amerikan dilberi şimdi biraz telâşlanmış görünüyordu:

— Sahı mi? diye sordu. Peki nasıl tedavi edeceksiniz beni?

— Her gece oda ve yatak vazi yeti değiştirerek. Sözlerim sizi şaşırtmasın. Şarlatan değilim. Modern tıbba inanmış, müsbet düşünüşlü bir hekimim. Ama her memleketin kendine mahsus, gelenek halini almış metotları vardır ki modern hekimlik dahi,, sebebini bilememekle beraber, böyle metotları yabana atamıyor...

— Nasıl şey bu tedavi?

— Ben, kabinede, buna göre yer yaptırmışımdır tabii. Sizi evinizde değil, ancak burada tedavi edebilirim... Binaenaleyh bana gelmeniz icabedecek...

— Her gün mü?

— Evet, her gün...

— Pahalı mı?

— Hayır. Her seans için beş dolar vereceksiniz...

— Peki. Ne zaman başlarız?

— Yarın akşam, saat yirmi ikide buyurun...

— Neden öyle geç?

— Daha erken hastalarımla meşgulüm de ondan...

Genç kız, Li-Hu-Vang, bu karardan sonra çıktı, gitti. Gitti ama, köşeye kadar. Orada kendisini merakla bekleyen arkadaşları sordular:

— Yuttu mu?

— Bal gibi. Bana Çinli usulü tedavi şekli tatbik edecek...

— Ne zaman?

— Yarın gece...

— Yamansın Clara. Öyleyse öbür sabaha kadar Mis-Hu-Vang'a Allahaısmarladık. Ona öyle bir oyun edelim ki, yüzümüze bakmanın cezasını çeksin, pis Çinli...

Ayrıldılar. Clara evine gitti.

Aradan iki gün geçti. Clara'dan ses sada yok. Üç gün, yine ses yok. Arkadaşları, bilhassa Betty, kızı fena halde merak ediyordu. Telefon ettiler, cevap yok. Annesine gidiyorum demiş, bir daha dönmemiş.

Nihayet, hafta sonunda Clara, namı diğer Li-Hu-Vang meydana çıktı.

— Nerdeydin ayol kaç gecedir?

— Oda değiştiriyordum.

— Ne odası?

— Bilemezsiniz.

— Suratsız doktorun sırrını çözebildin mi bari? Çinli tedavisi ne biçim şeymiş?

Li-Hu-Vang, pardon, Clara tatlı bir hayale dalarak cevap verdi:

— Sebepsiz ölüm gibi birşey... Kısacası, alçak Çinli bana öyle bir oyun oynadı ki! Ama, inşallah size de oynar...

— Neymiş oynadığı oyun?

— Yemin ettim ama, yine söyliyeyim. Meğer o domuz da Çinli filân değilmiş. İşsiz kaldığı için plâstik maskeyle kendini Çinliye benzetmiş kerata. Brooklyn'li itin biriymiş meğer... Hulâsa, ava gittik ama, avlandık...

— Will Decker —

FIS KOS

Mersinde bay Necmi Kızılay:

Erkekler kışın sımsıkı giyindikleri halde üşüyorlar da, kadınlar avuç kadar incecik çamaşırları içinde, naylon çoraplariyle neden üşümüyorlar?

Akbaba:

Nüfus kütüğünde, sizin gibi bizim de kaydımız erkek olduğundan bu sorunuza cevap verebilmemiz için ufak bir ameliyat geçirmemiz lâzım.

Kağıthanede ismini yazmayı unutan bir okuyucumuz yazıyor:

Sizin gibi büyük adamların yanında çalışmak istiyorum.

Akbaba:

Mektubunuzdan anlaşıldığına göre, zarfın üzerine yanlış adres yazmışsınız. Bahsettiğiniz büyük adamlar, şimdi nutuklar çekiyorlar. Onların yanında bizim büyük adam şöyle dursun, adam diye bile esamimiz okunmaz.

Adapazarında bay A. Yerben:

Ben, şiir yazmasını çok severim. Fakat yazdığım şiirleri tamamlıyamıyorum. Güzel bir mısra yazdım. Arkasını getiremedim. Bu mısraı siz tamamlar mısınız?

«Kasdın eğer bu yolda öldürmeksa milleti»

Akbaba:

«Nutuk çekme beyhude yeter seçim illeti»

Aksarayda bay M. Hakyemez:

Natürmort ismini verdiğiniz ve zahmet ederek bize gönderdiğiniz tabloya memnun olduk. Ancak, bu natürmortta, sanat tamamiyle mort olduğundan, neşredemedik.

Trabzonda bay Veyse Cimoğlu:

Aşağıdaki sorularımı lütfen cevaplandırır mısınız?

1 — Selâm verirken, niçin şapkamızı başımızdan çıkarıyoruz?

2 — Misafir gelince, ayağa kalkmak, sonra da giderken kapıya kadar uğurlamanın sebebi nedir?

3 — Sofrada niçin evvelâ misafirin yemeğe başlamasını bekleriz?

Akbaba:

Sorularınızı sırasiyle cevaplandırıyoruz:

1 — Selâm verirken, şapkamızı başımızdan çıkarırız. Çünkü karşıdan gelen dostumuz, ne olur ne olmaz, külâhımızı kapmasın diye, ondan daha atik davranıp malımıza sahip olmamız lâzımdır.

2 — Misafir gelince, ayağa kalkarız, çünkü o daha üzerimize atılmadan hazırlıklı bulunmalıyız. Misafirleri, kapıya kadar uğurlamamızın sebebi de, kapıyı arkasından kapıyarak gittiğine iyice emin olmak içindir.

3 — Sonra da yemeği evvelâ misafirlere ikram ederiz ki, yemekler, ekşi, bozuk, ağzımızı yakacak kadar sıcak ise, bize haber versinler!

Büyükadada bayan Mehpare Silemen soruyor:

İnsan için «Eşref-i mahlûkat» diyorlar. hakikaten insan, size göre de bütün hayvanların en akıllısı, en eşrefi midir?

Akbaba:

Hayır, bize göre hayvanların en aptalı, dilinin belâsını çeken bülbül, en akıllısı da kazdır. Kaz o kadar akıllı bir hayvandır ki,

— Tısss!.. Tısss!.. diyerek etrafındakilere bile demokratik tavsiyelerde bulunur!

Eyüpte bay İlyas Okur isminde bir okur soruyor:

Ramazan geldi. Oruç tutmak lâzım. Fakat ben bütün sene, akşamdan akşama ancak kuru ekmek yiyip, üzerine de su içiyorum. Bunlar da oruç sayılır mı?

Akbaba:

Hayır, sayılmaz. Aç kaldığınız günlerin oruçtan sayılması için, aşağıdaki oruç niyetini okuyup, ağzınızı mühürlemeniz lâzımdır.

Ekmek yedim kuruca
Bir su içtim duruca
Niyet ettim bu akşam
Ben yarınki oruca.

Dünya Karikatürleri

— Anne, aşkla dostluk arasında ne fark vardır?..
— Geceyle gündüz farkı kızım!..

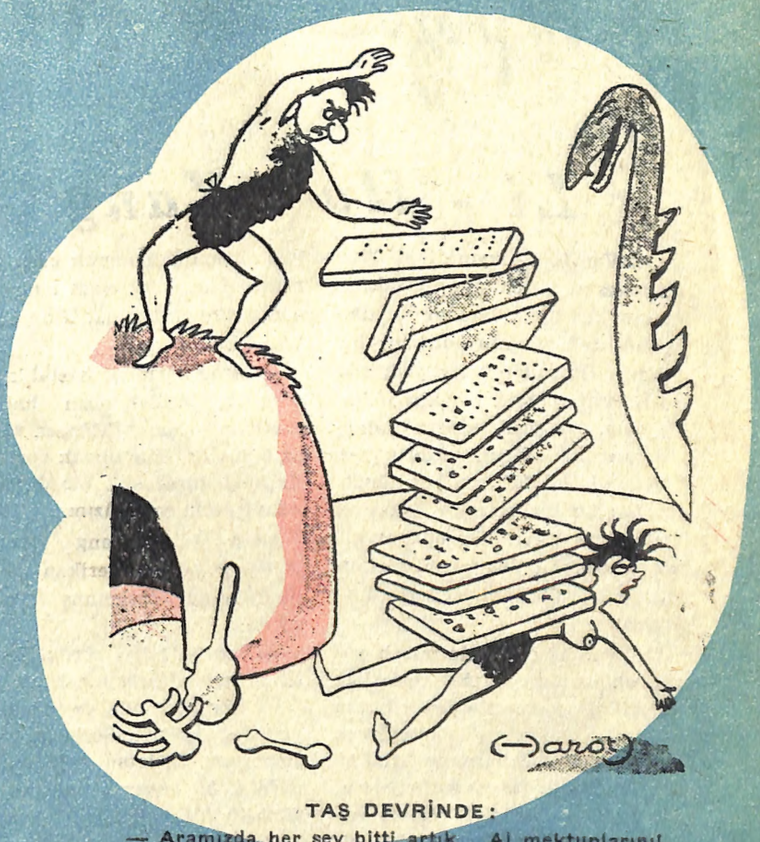

TAŞ DEVRİNDE:
— Aramızda her şey bitti artık... Al mektuplarını!..
— Fransız —

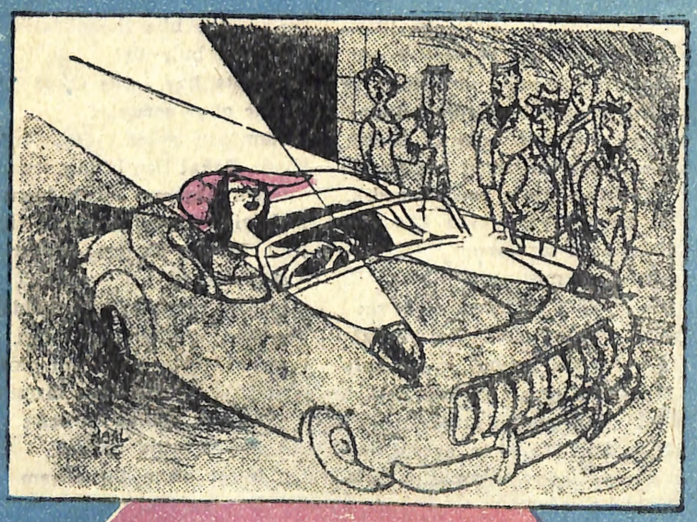

Bir moda kraliçesi gece şehirde geziyor!..
— Fransız —

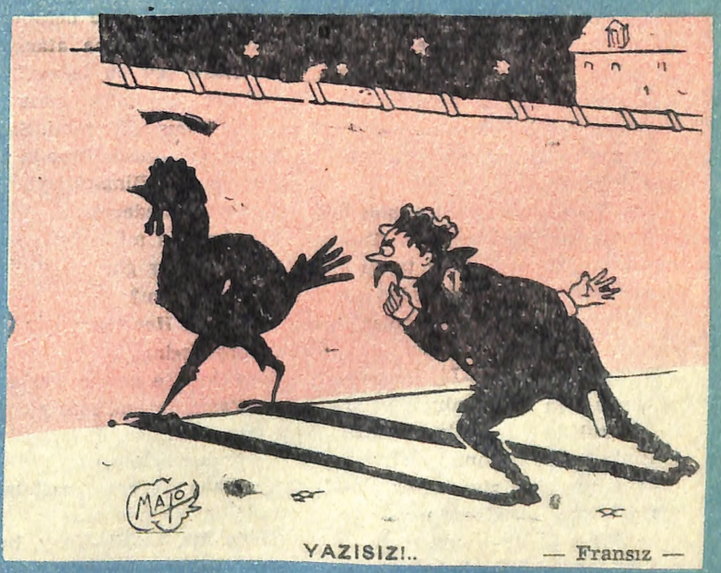

YAZISIZ!..
— Fransız —

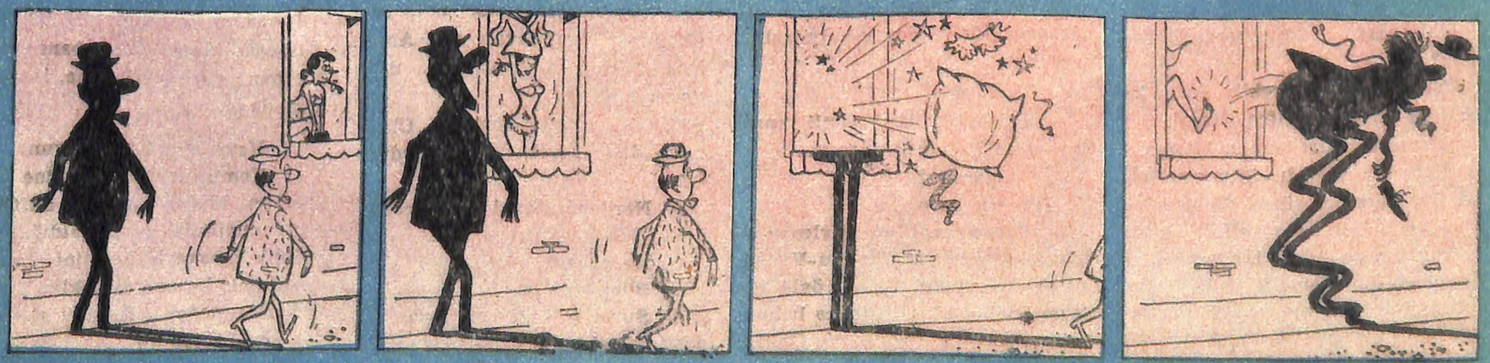

Pencereden koğulan gölge!..
— Fransız —

Perdede büyük muvaffakiyetler kazanan Lâle Oraloğlu bu sene: Leylâklar altında, 6 Ölü var, Nilgün filimlerinde oynuyor

Lâle Oraloğlu

PURO İÇİN NE DİYOR...

"PURO, fevkalâde bir Tuvalet Sabunu olmakla beraber, aynı zamanda, terkibinde krem hassaları bulunan müessir ve pratik bir güzellik müstahzarıdır. Cildinizi korumak, genç ve güzel kalmak için PUROdan şaşmayınız.

1 PURO, cilt üzerindeki siyah benek ve güzelliği bozan sivilcelerin teşekkülüne mani olur

2 PURO, cildin derinliklerine kadar nüfuz ederek yabancı ve zararlı maddeleri temizler

3 PURO, cildin gizli kalan güzelliğini ve cazibesini meydana çıkarır

BOL KÖPÜKLÜ NEFİS KOKULU

PURO Güzellik Metodunu bugünden itibaren siz de tatbik ediniz.

PURO

TUVALET SABUNU 100 DE 100 SAFTIR

4-20

Türkiye İş Bankası

1954

Yılı İkramiye Plânı:

1.500.000 Lira

Bahçeli 30 Ev

1 Temmuz Çekilişi	25 Ağustos Çekilişi
Bahçeli 4 Ev	Bahçeli 6 Ev

Çeşitli Para İkramiyeleri

Hesabınızda daima en az 150 lira bulundurunuz

Denizcilik Bankası

T. A. O.

DENİZYOLLARI

Gemilerile seyahat bir zevktir

Amerikaya:

Türk parasile muntazam seferler

Denizyolları

Sürat, Emniyet, Konfor, demektir

En güzel roman

Üç Katlı Ev

Yusuf Ziya Ortaç

★ Bir yılda üç kere basıldı.

Bir Liralık

Posta pulu karşılığı adresinize taahhütlü gönderilir.

PA-RO VİTAMİNLİDİR

PA-RO KALSİYUMLUDUR

PA-RO FOSFATLIDIR

REKLAM TİCARET

OTOMOBİL EHLİYETİNİZ YOKSA

En kısa zamanda öğrenmek ve otomobil ehliyeti almak için Otokurs'a kaydolunuz.

Bu devre, müsait saatlerde 135 saat tutarında 100 ders verilecektir. Trafik imtihanı kazandırılır. DİKKAT: Kadromuz mahduttur. Acele ediniz.

OTOKURS: Tel - 80900 Osmanbey Şairnigâr Samanyolu sok. No. 5

Akbaba
Siyasi mizah gazetesi

— Sigara içmem, içki içmem, kumar oynamam, kavga etmem...
— Peki, hiç mi kusurunuz yoktur?...
— Azıcık yalan söylerim!